

Djupare

Den typiska början på en saga med ett lyckligt slut. Det var en gång en modig liten pojke som roade sig med fiske till havs. Men denna sagas lyckliga slut dränktes av havets djup.

Den lilla pojken fiskade på havets klara yta året om i den lilla fiskebåten. Han älskade det. Han hatade havets mörka djup som låg som en spegel under ytan. Fiskepojken talade om för familjen att han vill bli fiskare, de hörde honom, men ingen trodde honom. Han föll. Föll av fiskebåten. Det gjorde ont då vattnets yta träffade pojkens lilla kropp, men han gillade det. Ett tyst rop på hjälp, men ingen som hörde honom.

Den lilla fiskepojken sjönk djupare i det klara vattnet under ytan. Det kändes bra, men han ville tillbaka upp. Han slutade gå till skolan. Ett tyst rop på hjälp i det klara vattnet men ingen som hörde honom. Fiskepojken gillade inte tanken av det mörka kalla djupet nedanför, men han kunde inte sluta se på det. Han hamnade i slagsmål. Han ville bli så söndersliten så han inte skulle minnas. Ett tyst rop på hjälp, men ingen som hörde honom bland havsströmmarna.

Nu slutade pojken kämpa, han lät sig själv sjunka, tas över av havet. Han rakade av håret. Kände inte mer igen sig själv. Han grät tills ångern förvandlades till ilska. Ett tyst rop på hjälp, men ingen som hörde honom. Nu vill fiskepojken djupare. Han tar simtag mot mörkret.

Ju djupare han kom, desto tystare i huvudet blev det. Det var addikterande så han fortsatte simma nedåt. Han slutade äta. Ett tyst rop på hjälp, men ingen som hörde honom på detta djup bland alla de andra tusentals vattenkrypen.

En fiskelina vid hans sida. Linan kommer från den klara ytan. Ett försök på hjälp. Men han ville inte längre. Han ville inte känna sig som fisken som nappar, han ville vara fiskaren. Pojkens själ tillhörde på detta djup redan havets botten, han lyckades inte gripa linan. Så han fortsatte simma nedåt.

Han ville inte längre känna, han ville bort från själen. Han ville inte få hjälp av fiskelinan. Han ville inte längre att hans rop skulle höras. Det kunde inte höras på detta djup. Men han provade en sista gång. Han bröt kontakten med familjen. Ett tyst rop på hjälp, men ingen som hörde honom på detta djup. Det var omöjligt i mörkret som spydde över honom.

På havsbotten lade han ner sig bland alla de andra små fiskepojkarna, och lät sig själv sakta slukas av den grötiga sanden. Pojken blev en av de tiotusen andra offren, som nekade ta i linan eller vars tysta rop på hjälp aldrig hördes.

Vissa vatten bränner en för en kort stund. Vissa vatten lämnar permanenta kylskador. Men detta vatten dränkte en.

Pojken var min bror, som blev ännu ett till offer för psykisk ohälsa och som aldrig vågade be om hjälp i tid.